

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **T. L. N.**
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Vladimírem Volným
sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2020, č. j. PK-VVŽÚ/2304/20,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. dubna 2020, č. j. PK-VVŽÚ/2304/20 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Domažlicích (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 20. února 2020, č. j. MeDO-9579/2020-Kre (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 58 odst. 1 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb. (dále jen „*živnostenský zákon*“) zrušeno živnostenské oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, neboť žalobkyně přestala splňovat obecnou podmínku provozování živnosti spočívající v její bezúhonnosti podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 6 odst. 2 živnostenského zákona.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně žalovanému vytýkala, že v průběhu vydání napadeného rozhodnutí postupoval formalisticky, když nepřihlédl k individuálním okolnostem jejího případu (od roku 2006 do roku 2019 nebyla žalobkyně trestně postižena, mělo být přihlédnuto k faktickému nakládání s předmětným zbožím, faktickému ohrožení spotřebitelů, mělo být přihlédnuto k závažnosti stíhaného jednání a uloženému trestu, nemělo být zrušeno živnostenské oprávnění v celé šíři živnosti). V této souvislosti poukázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. června 2019, č. j. 1 As 286/2018-26, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že omezení práva podnikat musí být přiměřené skutkovým okolnostem případu.
3. Dále žalobkyně namítala nezákonnost postupu žalovaného spočívající v tom, že žalovaný odmítl provést žalobkyní navržené důkazy spočívající v provedení důkazů výpisem z rejstříku trestů k aktuálnímu stavu odsouzení žalobkyně a trestním spisem k okolnostem spáchání přečinu, aniž by jejich neprovedení řádně odůvodnil.
4. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný měl k jejímu návrhu řízení přerušit. Když návrhu žalobkyně nevyhověl, postupoval vadně, pokud nevydal rozhodnutí o jejím návrhu na přerušování řízení. K tomuto odkázala žalobkyně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. ledna 2013, č. j. 5 Ca 117/2009-39.
5. Závěrem žaloby navrhla žalobkyně zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k žalobkyni namítanému formalismu uvedl, že podmínku bezúhonnosti omezující základní právo žalobkyně podnikat vyložil v posuzovaném případě s ohledem na zásadu proporcionality.
7. K žalobkyni namítanému neprovedení důkazů žalovaným uvedl, že s obdobnou námitkou se vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 208/2016-44 ze dne 13. 11. 2018 a na ust. § 105 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/2009 Sb. (dále jen „*trestní zákoník*“), z něhož dovodil, že by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení provádět dokazování žalobkyni navrženými důkazními prostředky v době, kdy stále ještě trvala roční lhůta ve smyslu ust. § 105 odst. 1

písm. e) trestního zákoníku.

8. K žalobkyní namítanému nevydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně o přerušení řízení uvedl žalovaný, že důvod pro přerušení řízení nenastal. Pokud správní orgán v řízení vedeném z moci úřední nevyhoví žádosti účastníka o přerušení řízení, rozhodnutí o tom nevydává, neboť toto zákon nepředpokládá a nepřerušením řízení nemohou být dotčena subjektivní práva účastníka řízení.
9. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě rozhodoval soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tím oba účastníci výslovně souhlasili (žalobce v podání ze dne 29. července 2020 a žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 1. července 2020).
11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

12. Ze správního spisu zjistil soud tyto, pro své rozhodnutí významné, skutečnosti. Trestním příkazem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 22. července 2019, č.j. 1 T 98/2019-189, jenž nabyl právní moci dne 8. 8. 2019 (dále jen „*trestní příkaz*“), byla žalobkyně odsouzena za spáchání přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle ust. § 268 odst. 1 trestního zákoníku dne 27. 1. 2019 v tržnici T3V2 ve stánku X. v Horní Folmavě, za což jí byl uložen trest propadnutí věci a peněžitý trest. Z výpisu z živnostenského rejstříku žalobkyně bylo patrné, že přečin byl spáchán v registrované živnostenské provozovně žalobkyně a že žalobkyni bylo uděleno živnostenské oprávnění s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Správní orgán prvního stupně zahájil dne 18. října 2019 správní řízení o zrušení živnostenského oprávnění žalobkyně. Žalobkyně přes řádné vyrozumění správním orgánem prvního stupně nevyužila svého práva účastnit se ústního jednání ve věci ani nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 20. února 2020 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým zrušil živnostenské oprávnění žalobkyně, a toto rozhodnutí napadla žalobkyně odvoláním, jež bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.
13. Při posouzení věci vyšel soud z následující právní úpravy.
14. Ust. § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona stanoví, že všeobecnou podmínkou provozování živnosti fyzickou osobou, pokud tento zákon nestanoví jinak, je bezúhonnost.
15. Ust. § 6 odst. 2 živnostenského zákona stanoví, že za bezúhonnou se pro účely tohoto zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.

16. Ust. § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona stanoví, že živnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel již nesplňuje podmínky podle § 6 odst. 1 písm. a) nebo b).
17. Podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod má každý právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Podle čl. 26 odst. 2 Listiny zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností.
18. Podle § 57 odst. 1 písm. c), odst. 3 správního řádu platí, že správní orgán si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, kdy rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, je správní orgán vázán.
19. Ust. § 64 odst. 3 správního řádu stanoví, že v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení.
20. Aplikací výše uvedené právní úpravy na relevantní skutkové okolnosti případu dospěl soud k závěru, že žaloba žalobkyně není důvodná.
21. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně namítala, že správní orgány postupovaly při zrušení živnostenského oprávnění žalobkyně formalisticky a nepřihlédly k individuálním okolnostem případu žalobkyně (k tomuto žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. června 2019, č.j. 1 As 286/2018-26). Žalobkyně namítala, že do živnostenského rejstříku byla zapsána již v roce 2006 a do vydání předmětného trestního příkazu nebyla v souvislosti s podnikáním trestně postižena. Dle žalobkyně je v její věci relevantním faktické nakládání s předmětným zbožím a faktické ohrožení spotřebitelů. Žalobkyně zároveň nesouhlasila s názorem žalovaného, že je třeba toliko mechanicky posuzovat, zda trestní odsouzení souvisí s podnikáním žalobkyně bez ohledu na závažnost jejího jednání i uloženého trestu. Zrušení živnostenského oprávnění v celé jeho šíři pak bylo dle žalobkyně neproporcionální a nepřiměřeně přísné.
22. Tyto námitky nebyly důvodné.
23. Výchozím pro posouzení proporcionality rozhodnutí o zrušení živnostenského oprávnění z důvodu, že fyzická osoba přestane splňovat podmínku bezúhonnosti ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 6 odst. 2 živnostenského zákona, je nálezný Ústavního soudu ze dne 7. dubna 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08. Na tento navázal Nejvyšší správní soud v žalobkynin odkazovaném rozsudku ze dne 6. června 2019, č.j. 1 As 286/2018-26, který se týkal v podstatě shodného trestního odsouzení živnostníka, kde významná právní východiska této problematiky přehledně shrnul: „Podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Podle čl. 26 odst. 2 Listiny [z]ákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Podle § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona [ž]ivnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel již nesplňuje podmínky podle § 6 odst. 1 písm. a) nebo b) tohoto zákona. Podle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona je všeobecnou podmínkou provozování živnosti fyzickými osobami, pokud tento zákon nestanoví jinak, jejich bezúhonnost. Kritéria pro posuzování bezúhonnosti jsou stanovena v § 6 odst. 2 téhož zákona, podle kterého se za bezúhonnou pro účely živnostenského zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchan v souvislosti s

podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který oblašuje, pokud se na ni nebledí, jako by nebyla odsouzena. V projednávané věci je nesporné, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku. Z trestního příkazu Městského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2015, čj. 2 T 101/2015-555, který nabyt ve výroku týkajícím se žalobkyně právní moci dne 12. 6. 2015, konkrétně vyplývá, že žalobkyně spolu s dalším obviněným v roce 2013 vyrobila a skladovala v domě padělký textilního zboží, které bylo neoprávněně označeno ochrannými známkami Puma, Adidas a Nike, s tím, že toto zboží bude užito k dalšímu prodeji. Je tedy zřejmé, že žalobkyně je osobou, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně podle § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Zbývá proto posoudit, zda je splněna podmínka, že trestný čin byl spáchán v souvislosti s podnikáním ve smyslu § 6 odst. 2 téhož zákona. Není přitom sporu o tom, že v projednávané věci existuje souvislost mezi trestnou činností žalobkyně a volnou živností s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, jelikož k trestné činnosti došlo v přímé souvislosti s touto živností. Spornou však zůstává otázka, zda trestný čin byl spáchán rovněž v souvislosti s řemeslnými živnostmi s předmětem podnikání „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“, resp. zda žalobkyně pozbyla podmínku bezúhonnosti též ve vztahu k těmto živnostem. Stěžovatel namítá, že krajský soud předmětnou otázku posoudil v rozporu se závěry Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, resp. tyto závěry na případ žalobkyně aplikoval nesprávně. Vzhledem ke vzneseným námitkám považuje Nejvyšší správní soud za účelné nejprve shrnout relevantní judikaturu. Nálezem ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08, č. 151/2009 Sb., Ústavní soud zrušil původní znění § 6 odst. 2 písm. a) živnostenského zákona, neboť dospěl k závěru, že toto ustanovení, podle něhož se za bezúhonného nepovažoval ten, kdo byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro trestný čin spáchaný úmyslně, ať již samostatně nebo v souběhu s jinými trestnými činy, a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání nejméně jednoho roku, nebyl v souladu s ústavním pořádkem. V návaznosti na nález sp. zn. Pl. ÚS 35/08 zákonodárce přistoupil k novelizaci § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Změna byla provedena zákonem č. 155/2010 Sb., od jehož účinnosti je dikce § 6 odst. 2 živnostenského zákona ve shora citovaném znění (viz bod [15] rozsudku), které je rozhodné i pro věc žalobkyně. Ačkoliv Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 35/08 posuzoval ústavnost právní normy, podle které nebylo pro ztrátu bezúhonnosti vůbec rozhodující, zda byl trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním (nebo předmětem podnikání), či nikoliv, jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2015, čj. 9 As 229/2014-36, nález z podstaty věci obsahuje závěry a metodologické postupy, které jsou relevantní i pro aplikaci § 6 odst. 2 živnostenského zákona ve stávajícím znění: „První zásadní myšlenkou nálezu Pl. ÚS 35/08, [...] je samotná identifikace konfliktu základních práv. Ústavní soud na ni navázal upozorněním, že ač čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“) umožňuje, aby zákon stanovil podmínky omezení pro výkon určitých povolání nebo činností a v tom rámci i omezení základního práva podnikat podle čl. 26 odst. 1 ve spojení s čl. 41 odst. 1 Listiny, musí přitom šetřit podstatu a smysl daného základního práva ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny. Dále Ústavní soud dovodil, že smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti, omezující základní právo na podnikání, je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena. Tato podmínka však musí splňovat hlediska, která pro posouzení normativního prostředku, zajišťujícího jedno a omezujícího jiné základní právo či svobodu, plynou z principu proporcionality. Na tomto základě Ústavní soud uzavřel, že posuzovaná právní úprava nebyla v souladu s Ústavou, jednak protože svými důsledky vybočovala z mezí sledovaného účelu (tj. zahrnovala rovněž případy, u nichž chybí racionální vazba účelu a normativního prostředku),

jednak intenzitou a rozsahem neproporcionálně omezovala v kolizi stojící základní právo, tj. právo na podnikání.“ Jak dále vyplývá z rozsudku čj. 9 As 229/2014-36, na citovaný nález sp. zn. Pl. ÚS 35/08 navázal ve své judikatuře Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 As 69/2008-50, a ze dne 2. 2. 2012, čj. 7 As 47/2011-84, jejichž nosnými úvahami bylo, že „výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona je třeba provést se zřetelem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti. Souvislost skutkové podstaty (respektive trestného činu) s podnikáním je tedy nutné vykládat s ohledem na aprobovanou činnost konkrétní podnikatelské osoby a tuto souvislost řádně zdůvodnit, neboť jen tak je možné dostát požadavkům ústavně konformního výkladu.“ V rozsudku čj. 9 As 229/2014-36 pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že hlediskem posuzování musí vždy být to, „zda povaha trestné činnosti osoby způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu konkrétní aprobované činnosti a zda by zásah do práva na podnikání nebyl v rozporu s principem proporcionality. Otázku, jestli má trestná činnost takovou souvislost s podnikáním (nebo předmětem podnikání), že způsobuje ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, je třeba zodpovědět v kontextu konkrétní věci a živnostenského oprávnění.“ Nejvyšší správní soud tím nepochybně, že existují určité trestné činy, které budou pro svou obecnou povahu souviset s jakoukoliv podnikatelskou činností. Tato souvislost by však „musela být ve všech takových případech odůvodněna vztahem ke každé jednotlivé podnikatelské činnosti. Výklad podmínky bezúhonnosti, dle kterého trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností osoby je automaticky důvodem pro zrušení všech jejích živnostenských oprávnění, neúměrně zasahuje do základního práva podnikat a je tak v rozporu s Ústavou.“ Z citované judikatury je tedy zřejmé, že jak Ústavní soud, tak i Nejvyšší správní soud, kladou obzvláště důraz na skutečnost, aby podmínka bezúhonnosti, která omezuje základní právo na podnikání, byla vykládána a aplikována s přihlédnutím k principu proporcionality, tj. aby omezení práva na podnikání bylo přiměřené skutkovým okolnostem případu. Otázku, jestli má trestná činnost takovou souvislost s podnikáním (nebo předmětem podnikání), že způsobuje ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, je tedy třeba zodpovědět vždy v kontextu konkrétní věci a konkrétního živnostenského oprávnění. Nelze přitom připustit takový výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona, podle kterého trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností osoby je automaticky důvodem pro zrušení všech jejích živnostenských oprávnění, neboť by se jednalo o nepřiměřený zásah do základního práva podnikat zaručeného čl. 26 odst. 1 Listiny.“

24. Z citovaného rozsudku kasačního soudu je tedy zřejmé, že omezení práva podnikat musí být přiměřené skutkovým okolnostem případu, přičemž rozhodující je, zda měla trestná činnost takovou souvislost s podnikáním, že způsobila ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, kdy toto musí být posouzeno důsledně v kontextu konkrétní věci a živnostenského oprávnění.
25. Mezi stranami není sporné, že žalobkyně byla trestním příkazem odsouzena za spáchání přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle ust. § 268 odst. 1 trestního zákoníku, činu spáchaného v registrované živnostenské provozovně žalobkyně. Nesporné bylo též zrušené živnostenské oprávnění žalobkyně.
26. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
27. Prvoinstanční rozhodnutí bylo na str. 4 a 5 odůvodněno ve vztahu k namítané otázce tím, že živnostenské oprávnění žalobkyně udělené žalobkyni pro předmět podnikání „Výroba,

obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, kdy žalobkyně spáchala stíhaný přečin v registrované živnostenské provozovně. Ze srovnání skutkové věty trestního příkazu a živnostenského oprávnění žalobkyně správní orgán prvního stupně dovodil, že stíhaná trestná činnost se k živnostenskému oprávnění žalobkyně nepochybně vztahuje – pokud je nabízeno zboží porušující práva třetích osob, jde o nepoctivý prodej, který porušuje jednak práva majitelů průmyslových práv a i práva spotřebitelů, jimž znemožní identifikovat zboží podle ochranné známky.

28. Žalovaný pak napadené rozhodnutí odůvodnil vzhledem k odvolacím námitkám žalobkyně ve vztahu k řešené otázce velmi podrobně na str. 3 až 6, kdy s jeho odůvodněním se soud ztotožňuje a odkazuje na něj. Žalovaný na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí vyložil smysl a účel podmínky bezúhonnosti zakládající omezení právo podnikat a vytýčil pravidla užití zásady proporcionality („Tato podmínka však musí splňovat hlediska, která pro posouzení normativního prostředku, zajišťujícího jedno a omezujícího jiné základní právo či svobodu, plynou z principu proporcionality. Správní orgány musí především přezkoumat, zda má trestná činnost odvolatelky souvislost s konkrétním živnostenským oprávněním. Tuto souvislost je pak nutno pro případ podřazení pod § 6 odst. 2 živnostenského zákona patřičně zdůvodnit. Úvahu je přitom nutno učinit s ohledem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti omezující základní právo podnikat, kterým je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena. Je proto nutno posoudit, zda spáchaný úmyslný trestný čin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku souvisí s podnikáním odvolatelky. Tuto úvahu je nutno učinit právě s ohledem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti omezující základní právo podnikat.“). K popsáním právním východiskům nemá soud co dodat.
29. Popsaný teoretický postup žalovaný realizoval na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „Z příkazu Okresního soudu Domažlice, který je podkladem pro vydání rozhodnutí, jednoznačně vyplývá, že se odvolatelka dopustila úmyslného trestného činu (přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního řádu [pozn. soudu: jde o zřejmou písařskou chybu, šlo o trestní zákoník], když byla uznána vinou, že nejméně dne 27. 1. 2019 v obci Česká Kubice, okres Domažlice, na tržnici označené jako T3V2, v prodejním stánku označeném č. X., který provozuje jako nájemce, skladovala, vystavovala a měla k dalšímu prodeji určeny výrobky označené ochrannými známkami). Je tedy nepochybné, že v daném případě byla naplněna formální podmínka aplikace ust. § 6 odst. 2 živnostenského zákona, tedy existence pravomocného rozsudku odsuzujícího odvolatelku za spáchání úmyslného trestného činu a úkolem obecního živnostenského úřadu bylo posoudit, zda daný případ spadá pod kautelu citovaného ustanovení též ve smyslu materiálním, tj. zjistit, zda byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s konkrétním živnostenským oprávněním odvolatelky a odůvodnit jej v souladu s výše popsanými kritérii. Odvolatelka má ohlášenou živnost volnou s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Souvislost trestného činu s podnikáním odvolatelky spatřuje obecní živnostenský úřad v samé skutkové podstatě trestného činu, tedy ve skutečnosti, že odvolatelka se trestného činu dopustila právě jako podnikatelka v rámci své podnikatelské činnosti, svým jménem, ve stánku, který provozovala a ve kterém měla vystaveny a uloženy a k dalšímu prodeji určeny výrobky označené ochrannými známkami. Svou činnost provozovala na provozovně, která byla řádně nahlášena v živnostenském rejstříku (...). Z tohoto vyplývá, že trestná činnost odvolatelky se bez pochybností vztahuje k živnostenskému oprávnění, které odvolatelka vlastní. Dle obecního živnostenského úřadu, pokud je zjištěno nabízení zboží, porušujícího průmyslová práva třetích

osob, jedná se nepochybně o zboží, které má právní vady, a jeho prodej tak naplňuje znaky nepoctivého prodeje. Ochranná známka je především cenný majetek nehmotné povahy, který chrání dobré jméno výrobků nebo služeb společně s názvem společnosti. Zjevně dochází k porušování práv třetích osob, tedy majitelů průmyslových práv. Dále pak dochází k porušení práv ve vztahu ke spotřebitelům. Základním účelem ochranné známky je rozlišení výrobků, nebo služeb poskytovaných různými subjekty tak, aby si spotřebitel mohl takový výrobek nebo službu bez obtíží s daným poskytovatelem spojit. Ochranná známka tedy hraje důležitou identifikační roli ve vztahu ke spotřebiteli.“

30. Z citovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobní námitka k neprovedení testu proporcionality a formalismu není důvodná: Správní orgány vysvětlily smysl a účel podmínky bezúhonnosti odůvodňující omezení právo podnikat a užily správně i zásadu proporcionality. Žalobkyně spáchala úmyslný trestný čin, za nějž byla odsouzena. Rozhodnutím trestního soudu byly správní orgány vázány. Správně vycházely ze skutkové věty výroku trestního příkazu a měly tudíž za prokázané, že žalobkyně ve své registrované živnostenské provozovně, v níž měla povoleno dle svého živnostenského oprávnění vyrábět, kupovat, prodávat a poskytovat služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, úmyslně *skladovala, vystavovala a měla k dalšímu prodeji určit* výrobky porušující práva třetích osob k ochranným známkám. Byla tedy splněna jak podmínka pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin, tak i podmínka, že byl spáchán v souvislosti s podnikáním, v případě žalobkyně konkrétně při podnikání. Jde tedy o tu nejužší myslitelnou souvislost mezi spáchaným trestným činem a podnikáním. Z tohoto důvodu je omezení podnikání žalobkyně v předmětu podnikání, v němž se stíhaného jednání dopustila, jistě přiměřené. Vhodnost a potřebnost opatření vyplývá ze skutečností zdůrazněných správními orgány – je nutné poskytnout ochranu spotřebitelům, aby jim nebyly nabízeny výrobky porušující práva k ochranným známkám, i majitelům ochranných známek. Ust. § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona slouží totiž jako ochrana spotřebitelů a dalších zákazníků podnikatele, který s ním přichází do obchodního styku a o jeho trestné činnosti nemohou mít potřebné informace. Omezení práva žalobkyně na podnikání je tudíž zcela přiměřené skutkovým okolnostem případu, neboť trestná činnost žalobkyně měla takovou souvislost s podnikáním, že způsobila ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona. Soud dodává, že i Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 6. června 2019, č.j. 1 As 286/2018-26, výslovně uvedl, že byl-li podnikatel odsouzen za trestný čin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, není přitom sporu o tom, že existuje souvislost mezi trestnou činností a volnou živností s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, jelikož k trestné činnosti došlo v přímé souvislosti s touto živností.
31. Pokud jde o námitku, že živnostenské oprávnění nemělo být žalobkyni zrušeno v celé šíři, tak soud aprobejuje posouzení této námítky žalovaným na str. 5 napadeného rozhodnutí, že živnostenský zákon upravuje pouze jedinou volnou živnost v § 19 písm. c) a § 25. Správní orgány nemohly tedy postupovat jinak, než že zrušily žalobkyni podle § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona toto jediné živnostenské oprávnění, které měla.
32. Pokud žalobkyně namítala, že mělo být přihlédnuto k faktickému nakládání s předmětným zbožím a faktickému ohrožení spotřebitelů, nelze jí přisvědčit. Správní orgány byly, jak bylo výše opakovaně zdůrazněno, vázány skutkem žalobkyně tak, jak ho zjistil trestní soud. Žalobkyně ostatně mohla proti trestnímu příkazu podat odpor, nesouhlasila-li s jeho skutkovou větou. Neučinila-li tak a trestní příkaz nabyl právní moci,

správní orgány nepochybily, když měly za prokázané, že žalobkyně v registrované živnostenské provozovně skladovala, vystavovala a určila k dalšímu prodeji výrobky označené nepravými ochrannými známkami. Zda a jak žalobkyně s takovými výrobky jinak nakládala a zda a jak byli spotřebitelé skutečně jednáním žalobkyně ohroženi a jaká byla předchozí trestní minulost žalobkyně, nebylo pro posouzení správních orgánů významné. Správní orgány nepochybily ani v tom, kdy vyšly z trestního příkazu v tom, že šlo o jednání závažné, pokud v něm orgány činné v trestním řízení shledaly trestný čin vyžadující uložení trestu propadnutí věci a peněžitého trestu (a žalobkyně to odporem nespороvala). Přiměřenost rozhodnutí o zrušení o živnostenského oprávnění je nutno vykládat ve smyslu vztahu spáchaného úmyslného trestného činu a zrušovaného živnostenského oprávnění, nikoliv ve vztahu k okolnostem spáchání trestného činu, resp. charakteru stíhaného jednání. Jinými slovy za přiměřené lze považovat zrušení živnostenského oprávnění v případě, kdy podnikatelem spáchaný trestný čin má souvislost s jeho podnikáním, přičemž se neposuzuje kvalitativní stránka trestného činu (např. kolika kupujícími byly padělky prodány a zda vůbec prodány byly, jak dlouho subjekt padělky prodával atd.), a to i z důvodu, že orgány činné v trestním řízení dospěly, že podnikatel *úmyslně* spáchal trestný čin společensky škodlivý dle § 12 odst. 2 trestního zákoníku.

33. V druhém okruhu žalobních námitek stran neprovedení navržených důkazů uvedla žalobkyně, že žalovaný takové neprovedení řádně nezdůvodnil, čímž zatížil své rozhodnutí vadou opomenutých důkazů. Žalovaný si před vydáním napadeného rozhodnutí měl dle žalobkyně vyžádat aktuální výpis z rejstříku trestů. Dle žalobkyně pak měl být proveden důkaz i trestním spisem v její věci, neboť z něho jsou patrné okolnosti spáchání přečinu žalobkyně, které jsou podstatné z hlediska posouzení proporcionality rozhodnutí o zrušení živnostenského oprávnění, přičemž z trestního příkazu, jenž neobsahuje odůvodnění, tyto neplynou.
34. Tyto námitky nejsou důvodné. Jak je uvedeno výše, podmínka bezúhonnosti ve smyslu ust. § 6 odst. 2 živnostenského zákona považuje za rozhodné pro posouzení jejího naplnění pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu (formální podmínka) a spáchání takového trestného činu v souvislosti s podnikatelskou činností (materiální podmínka). Již z tohoto je zřejmé, že okolnosti spáchání trestného činu mohou být podstatné toliko z hlediska posouzení orgánů činných v trestním řízení, nakolik byl stíhaný trestný čin společensky škodlivý a jaký trest je přiměřený. Posouzení, zda existuje souvislost spáchaného trestného činu s podnikatelskou činností pachatele a zda je tedy napadené rozhodnutí přiměřené, lze učinit i jen z meritorního rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, které obsahuje ve skutkové větě výroku popis spáchaného skutku ve smyslu § 120 odst. 3 trestního řádu.
35. Žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí řádně uvedl, proč důkazní návrhy žalobkyně na aktuální výpis z rejstříku trestů a trestní spis jako nadbytečné odmítl. Námitka, že tento postup nebyl žalovaným odůvodněn, je proto neopodstatněná. Soud se s jeho argumentací zcela ztotožňuje, když již ze samotného výroku předmětného trestního příkazu bylo zřejmé, v čem je dána souvislost žalobkyní trestného činu s jí vykonávanou podnikatelskou činností, a proto nebylo nutno provádět další dokazování. Vadou tzv. opomenutých důkazů by žalovaný zatížil své rozhodnutí v případě, pokud by jejich neprovedení neodůvodnil (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. prosince 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, nebo nález Ústavního soudu ze dne 18. března 2010, sp. zn. III. ÚS 3320/09). K takové situaci však v nyní posuzovaném případě nedošlo, neboť žalovaný na výše uvedených stranách napadeného rozhodnutí zdůvodnil, proč žalobkyní navržené

důkazy v podobě trestního spisu a aktuálním výpisem z rejstříku trestů žalobkyně neprovedl. Co se týče kvality takového odůvodnění spočívající v odkazu na ust. § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku a neuplynutí lhůty pro zahlázení odsouzení proto, že žalobkyni byl mj. uložen trest propadnutí věci, je soud toho názoru, že takové zdůvodnění je dostačující, neboť opatření nového výpisu z rejstříku trestů správními orgány by nemohlo vést ke změně v posouzení předmětu jimi vedeného řízení, kdy na straně žalobkyně nemohlo v důsledku lhůty stanovené ust. § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku dojít k zahlázení odsouzení za přečin dle ust. § 268 odst. 1 trestního zákoníku, za nějž byla odsouzena výše zmíněným trestním příkazem, v důsledku čehož by ji pak bylo nutno považovat na základě ust. § 6 odst. 2 in fine živnostenského zákona za bezúhonnou. Pokud jde o trestní spis, pak okolnosti spáchání stíhaného trestného činu nebyly, jak bylo výše vysvětleno, pro rozhodnutí žalovaného významné. Odkaz žalovaného na str. 6 napadeného rozhodnutí na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 29 A 208/2016-44 ze dne 13. 11. 2018 považuje soud za přílehlavý, neboť v něm správní soud vysvětlil, že „Na tuto situaci dopadá i speciální ustanovení § 6 odst. 4 živnostenského zákona, které říká, že pro účely posouzení bezúhonnosti je živnostenský úřad oprávněn vyžádat si od soudu opis pravomocného rozhodnutí. Pokud rozhodnutí neobsahuje skutečnosti rozhodné pro posouzení bezúhonnosti, je živnostenský úřad oprávněn nahlížet do těch částí trestního spisu, které tyto skutečnosti obsahují. Citované ustanovení se věnuje procesu posuzování podmínky bezúhonnosti živnostenským úřadem a výslovně vychází z předpokladu, že primárním zdrojem skutkových zjištění mají být rozhodnutí (trestních) soudů, přičemž tento zdroj může být zcela dostačujícím. Zákonodárce sám proto považuje rozhodnutí trestních soudů za stěžejní podklad pro rozhodování o podmínce bezúhonnosti.“ Soud dodává, že žalobkyně ani v žalobě netvrdila, jaké konkrétní skutečnosti zjištěné výpisem z rejstříku trestů a trestním spisem mohly atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. závěry, na nichž bylo napadené rozhodnutí vystavěno.

36. Žalobkyně dále v posledním okruhu žalobních námitek namítala, že žalovaný měl k jejímu návrhu řízení přerušit. Když návrhu žalobkyně nevyhověl, postupoval vadně, pokud nevydal rozhodnutí o jejím návrhu na přerušení řízení. K tomuto odkázala žalobkyně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. ledna 2013, č.j. 5 Ca 117/2009-39.
37. Ani tento okruh žalobních námitek neshledal soud důvodným. Na str. 7 napadeného rozhodnutí k návrhu žalobkyně na přerušení řízení žalovaný uvedl: „Zákaz prodeje služeb v provozovněch stanovený v usnesení vlády ČR č. 211 ze dne 14. března 2020 a v následných mimořádných opatřeních Ministerstva zdravotnictví, naposledy č. j. MZDR 15190/2020-1 ze dne 6. dubna 2020, se nevztahuje na poskytování právních služeb v advokátní kanceláři, v sídle advokáta či jiném místě, v němž jsou právní služby advokátem či advokáty poskytovány. Z uvedených důvodů krajský živnostenský úřad řízení nepřerušil.“ S tímto odůvodněním se soud ztotožňuje. Žalobkyni uvedeným důvodem přerušení řízení byl nouzový stav a nemožnost realizovat schůzku žalobkyně s advokátem. Soud uvádí, že jednak nouzový stav obecně schůzce nebránil a navíc bylo možno výměnu informací, k níž mohlo při schůzce dojít, realizovat telefonicky nebo emailem. Prvoinstanční rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 20. 2. 2020 a k vydání napadeného rozhodnutí došlo 16. 4. 2020, což je časový interval dostatečný pro uskutečnění porady žalobkyně s advokátem jakoukoli formou. Soud dodává, že z ust. § 64 odst. 3 správního řádu vyplývá, že je na správním uvážení správního orgánu vedoucího řízení, zda k jeho přerušení přistoupí či nikoliv, jinými slovy účastníku řízení neplyne z ust. § 64 odst. 3 správního řádu subjektivní právo na přerušení řízení. Zákonnou podmínkou pro přerušení řízení je mj. soulad přerušení řízení s veřejným zájmem a existence důležitých důvodů pro přerušení řízení. Veřejný zájem na zrušení

živnostenského oprávnění pachateli trestného činu spáchaného v souvislosti s podnikání za účelem ochrany spotřebitelů je zřejmý a absence důležitých důvodů byla vysvětlena výše. Skutečnost, že žalovaný o nepřerušení řízení nevydával samostatné rozhodnutí v situaci, kdy věc meritorně rozhodl, je dle soudu plně v souladu s větou první § 6 odst. 1 správního řádu, protože nepřerušení řízení může být předmětem soudního přezkumu současně s přezkumem meritorního rozhodnutí. Soud však zdůrazňuje, že jelikož aproboval závěr žalovaného, že řízení nemuselo být přerušeno, nemohla mít případně existující vada řízení, že o nepřerušení řízení nebylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím, za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nelze rovněž přehlédnout, že ani zde žalobkyně v žalobě neuvedla, jaké konkrétní skutečnosti by bývaly poradou s advokátem byly zjištěny, které by takto mohly být v odvolacím řízení uplatněny a které by byly s to závěry žalovaného a zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybnit.

38. Žalobu tedy soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

39. Soud žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. listopadu 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu